

Nejsme sami

Setkáváme se, vážení a milí kolegové, na stránkách tohoto časopisu se svátostmi, jak je slaví církev, a zajímá nás zvláště to, jak se církev coby společenství Božího lidu při tomto slavení projevuje. Dovolte mi tedy, prosím, abych vám dnes představil jednu svátost, u níž její – lze-li to tak říci – celocírkevní rozměr není na první pohled patrný.

Touto svátostí je pomazání nemocných. Dost možná jste se s ní zatím setkali jen teoreticky – učili jste se o ní v náboženství, umíte ji zmínit, když vyjmenováváte ostatní svátosti, ale přímými účastníky jejího slavení jste zatím asi nebyli.

Přiznám se vám, sám jsem si k docenění pomazání nemocných musel najít cestu. Velmi mi v tom pomohla praxe v jedné léčebně dlouhodobě nemocných, kam pravidelně docházel kněz. Tam jsem si mohl uvědomit, jak velkým pokladem tato svátost je zvláště pro vážně nemocné. Jsou to mnohdy lidé, kteří už nemohou komunikovat ani přijímat potravu – nelze jim tedy posloužit svátostí smíření ani eucharistií...

Tito lidé ale mohou přijmout právě pomazání nemocných. A je to pro ně krom jiného znamením, že na ně církev nezapomněla, že i pro ty, které svět mnohdy odepisuje, má laskavé slovo a dar svátostné milosti.

Je velice dobré a důležité uvědomit si, že i nemocní, staří, dožívající lidé jsou Boží děti a patří mezi nás, patří do našeho společenství. Sami už nemohou podávat žádné výkony, třeba se ani nedokážou modlit spolu s ostatními, ale Bůh na ně nezapomněl. A nahlédneme-li do evangelia, zjistíme, že Kristus se s nemocnými přímo ztotožňuje (viz Mt 25, 36).

JAK TAKOVÉ SLAVENÍ VYPADÁ?

Pomazání nemocných – jako ostatně všechny svátosti – má základní strukturu, totiž bohoslužbu slova a vlastní udílení. V této bohoslužbě slova po úkonu kajicnosti zaznívá biblický text, který může být doplněn krátkou promluvou. Následují společné prosby, v jejichž závěru kněz klade mlčky ruce na hlavu nemocného.

Při pomazání nemocných se užívá olej, který posvětil biskup při tzv. mši olejů – missa chrismatis. Nemá-li ho kněz k dispozici, může v případě nouze vhodný olej posvětit sám. Je-li olejem vybaven, pomodlí se nad ním spolu s ostatními krátké díkůvzdání. Poté pomáže nemocného na hlavě a na ruce (je-li to proveditelné) s příslušnými slovy: „Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svátého. – Amen. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posílí. – Amen.“

K ČEMU BOHOSLUŽBA SLOVA?

Taky jsem se takto zpočátku ptal. Ale pak jsem několikrát prožil svátost nemocných coby kněz, kterého zavolala rodina k vážně nemocnému na hranici života a smrti. Sešli jsme se vždy kolem lůžka onoho umírajícího a společně jsme se modlili.

Víte, v takové chvíli jsou lidská slova strašně plochá a prázdná. I když bych se snažil sebevíc, kdybych měl mluvit sám ze sebe, stej-

ně by mi to připadalo jako jalové fráze. Ale když jsem nechal zaznít evangelium a prosby církve, bylo to něco jiného. V tu chvíli jsme vytvořili v moci Božího slova a svátosti skutečné, až hmatatelné společenství, které doprovázelo potřebného člověka v těžké chvíli – a které samo z tohoto slavení čerpalo sílu.

Uděloval jsem v nemocnici pomazání nemocných kamarádovi, tátovi velké rodiny, který utrpěl těžký úraz hlavy. Je živ a zdrav, mohl se vrátit ke své rodině i ke své práci. Ale taky jsem jednou spěchal k umírajícímu stařečkovi, za nímž mě vezla autem jeho plačící dcera. Druhý den odešel na věčnost; přišel jsem na poslední chvíli. Ale ať už se nemocný vrací do života, nebo do Otcova domu, klíčové a nesmírně důležité je, že se nevrací sám. Doprovází ho Boží milost, doprovází ho Bůh sám.

11. února slaví církev Světový den nemocných. Možná právě v těchto dnech se bude pomazání nemocných udělovat ve vašich farnostech při bohoslužbách. Prosím vás, milí kolegové ve službě u oltáře, doprovázejte nemocné a staroušky, kteří budou tuto svátost přijímat, svými modlitbami a svou blízkostí. Ať vědí, že nejsou sami.

PŘEDEM DĚKUJE
OTEC ZDENĚK DRŠTKA

